



HỎI CHUYỆN CA SĨ THANH LÂM- THÀNH VIÊN NHÓM ĐẠI LÂM LINH- TRƯỚC THÊM ĐÊM NHẠC LẦN THỨ 3 CỦA NHÓM DO TRUNG TÂM VĂN HÓA PHÁP TỔ CHỨC (TỐI 29-6 TẠI NHÀ HÁT LỚN HÀ NỘI), ĐƯỢC BIẾT CÔ ĐẾN VỚI ÂM NHẠC BẰNG CON ĐƯỜNG TỰ HỌC, CÔ GIÁO THANH LÂM (DẠY HÓA) NGÀY NÀO NAY TRỞ THÀNH MỘT TRONG VÀI CA SĨ VIỆT NAM HIẾM HOI ĐI ĐẦU TRONG DÒNG NHẠC ĐƯƠNG ĐẠI THỂ NGHIỆM.

>> Thanh Lâm trên sân khấu Đại Lâm Linh tháng 4-2009 tại Hà Nội- Ảnh: N.M.Hà

CA SĨ THANH LÂM:

HÁT ĐỂ TỰ GIẢI THOÁT

Trung tâm Văn hóa Pháp khẳng định sẽ đưa nhóm sang Pháp và châu Âu biểu diễn từ năm ngoái, nhưng cho đến nay Đại Lâm Linh vẫn bám trụ Hà Nội?

Đi được hay không, không thành vấn đề. Vấn đề là phải có chất lượng. Anh Đại luôn mong muốn chất lượng của nhóm đạt mức cao. Ngay với cuộc biểu diễn ở Nhà hát Lớn (tháng 4-2009), bọn mình vẫn chưa hài lòng. Bởi lý do phải ra đĩa và diễn đúng ngày theo kế hoạch. Đĩa Đại Lâm Linh thu trong có 10 ngày. Dự án của bọn mình dài hơi. Đêm diễn

đấy chỉ là một bước. Tóm lại chẳng dám nói gì nhiều. Bước được bước nào thì cố gắng hết mình bước đó.

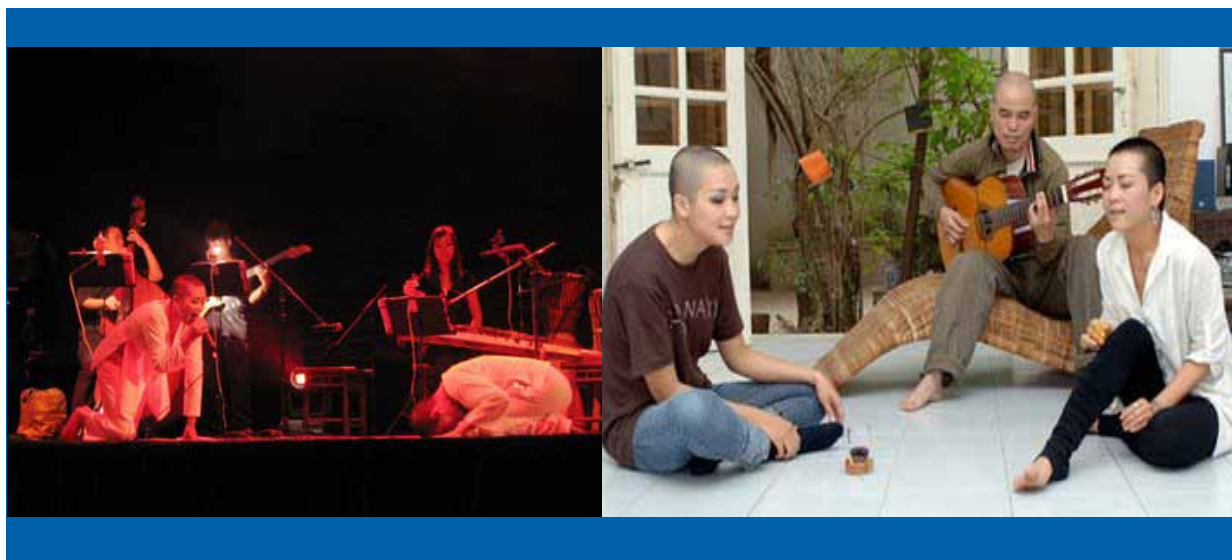
Chị nghĩ sao về khả năng chinh phục châu Âu của nhóm?

Một nhóm nhạc Việt Nam sang thuyết phục khán giả châu Âu chưa có. Đi theo con đường giao lưu có thể có, nhưng tiếp cận trực tiếp thì chưa. Các ban nhạc của Philippine, Thái Lan, Trung Quốc đã dám sang rồi. Xem những ban nhạc của các bạn láng giềng sang diễn ở châu Âu, mình thấy họ cũng có cái hay,

và chúng ta hoàn toàn có thể làm được, với điều kiện phải tìm ra lối đi, chú ý chất lượng. Bạn bè nước ngoài của tôi nghe nhạc Đại Lâm Linh đều thấy tính Việt Nam rõ. Đó là thứ âm nhạc không cực đoan mà hoàn toàn chia sẻ với bạn bè thế giới.

Chị bắt đầu tập nhạc Ngọc Đại với nhạc sĩ từ 2001. Nhưng mãi gần đây Ngọc Đại mới chịu công bố Thanh Lâm...

Mọi cái tự nhiên thôi. Tại sao phải công bố, công bố cái gì... Tôi vẫn đang làm



cái tôi thích. Mỗi lần tập hát, tôi đều muốn hát đến hết mình, muốn tự mình giải thoát mình thôi.

Các ca sĩ thường sốt ruột muốn thành công càng sớm càng tốt, còn chị thì lại không?

Tôi cứ bước đi. Nó đến, nó không đến, tôi thấy giống nhau mà. Chỉ có điều, mình cố gắng cảm nhận hết mỗi bước đi hôm nay. Tôi cũng hơn 30 rồi. Cảm giác bắt đầu nhìn thấy mình rõ hơn.

Chị không tiếc khả năng trở thành một ngôi sao nhạc pop thông thường?

Không, tôi không nghĩ đến. Tôi đi hát từ bé. Có khi theo đoàn chuyên nghiệp đi diễn, nhưng toàn phải tự học. Lúc gặp anh Đại, mình phải lòng cái âm nhạc của anh. Nó chạm vào cái bên trong nào đấy xa xôi... Ngày xưa, tôi cũng hát bar kiếm sống, nhưng tập nhạc Ngọc Đại rồi không hát được nữa. Nhưng bản thân tôi lúc đấy cũng không thấy chưa thỏa mãn khi hát nhạc Ngọc Đại theo lối thông thường.

Vậy làm thế nào để nghĩ ra một hình thức diễn đạt khác biệt như hiện nay?

Phải luyện tập. Đầu tiên phải có tình yêu. Giọng hát có thể chỉ bình thường, nhưng với nhiệt độ và tình yêu bên trong sẽ vượt qua giới hạn bình thường. Cũng giống như thời chiến tranh, người ta có thể thổ vác được hàng tạ, sau đó họ còn ngạc nhiên với chính mình. Tình yêu nhóm dành cho thứ âm nhạc này

rất lớn. Bản thân tôi đôi khi cũng mệt nhưng về nhà cơm nước, ngủ một giấc, sang ngày hôm sau tỉnh dậy lại đến tập... như thường, chẳng hiểu tại sao. Cả tháng nay, ngày nào cũng hát như thế. Tim sự đổi tở, triển khai tất cả các góc độ giọng, khi thì bé tí, khi thì phá dỡ hết cả ra. Rất mệt, có bài hát như rock ép giọng khàn rung hết cả thanh quản... Đương nhiên chúng tôi vẫn phải tiếp tục làm việc, tập luyện nhiều. Không hề đơn giản.

Cách biểu hiện của Đại Lâm Linh có ảnh hưởng hoặc được gợi hứng từ một nghệ sĩ, nhóm nhạc nước ngoài nào đó?

Chắc chắn có ảnh hưởng. Lúc đầu, anh Đại cho bọn mình nghe rất nhiều tư liệu, nhân vật có cá tính khác nhau trên thế giới. Sau khi nghe, nhìn rộng trên thế giới những gì người ta đã làm, đã thành công, mình bắt đầu tư duy. Sự ảnh hưởng ở đây có lẽ là cách tư duy và cách làm việc. Mọi thứ chắc chắn không phải tự nhiên mà có. Nếu bạn nghe kỹ trong âm nhạc dân tộc Việt Nam, đôi khi có sự sắp đặt cung bậc, đối đáp ngẫu hứng. Mình chỉ phát triển nó ra, ở các chiều không gian, thời gian khác...

Bọn mình khai thác những cảm giác về âm thanh rất khác nhau. Với mình mọi thứ âm thanh trong cuộc sống là âm nhạc. Chỉ cần phát lên âm thanh là âm nhạc. Đôi khi âm nhạc là cả sự lặng. Sự méo mó, lắt nhắt, lé ré, khóc cười... đều thể hiện tình cảm. Tiếng đế hay tiếng

cóc kêu cũng nói lên tình cảm của nó.

Âm nhạc Đại Lâm Linh là thiên nhiên, là con người, là vũ trụ. Nghệ sĩ nói chung vẫn phải nghĩ đến chuyện sống còn bằng nghệ thuật, Đại Lâm Linh thì sao?

(Cười) Đúng là trời đất rất thương bọn mình, mình cảm giác như thế. Mình dù sao cũng sống dựa vào chồng rất nhiều (chồng Thanh Lâm người Bỉ - PV). Chồng mình, chia sẻ hoàn toàn và trân trọng việc mình làm. Mình đến giờ này đã kiếm được tiền đâu. Nhưng thực ra mình sống đơn giản, cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều. Linh Dung có một quán cà phê, tự sống được. Còn anh Đại mới là người dũng cảm. Dù cuộc sống có khó khăn thế nào, không ai cản được con đường của anh ấy. Cuộc sống của anh ấy là âm nhạc.

Có đáng tiếc không khi nhiều khán giả không được thưởng thức giọng hát bình thường của Thanh Lâm?

Những lúc nhóm không tập, thỉnh thoảng vẫn ngồi hát với anh Đại. Đôi khi cũng muốn làm lại đĩa kiểu nhạc country, acoustic, cũng rất hay! Hát với ghi ta hoặc piano, sẽ biểu hiện được tình cảm, riêng tư. Âm nhạc Đại Lâm Linh đã chứa chất tất cả. Có thể một ngày nào đó, mình sẽ tập trung vào chỉ một góc đấy thôi, chứ không rộng như cái hiện hay bọn mình đang khai thác.

N.M. HÀ